

[Hølge von Rosen.]

Under udvalgsbehandlingen har der været fremført forskellige ønsker og indvendinger; bl. a. har man, som hr. Egon Jensen også før var inde på, peget på, at forligsmæssige overdragelser i tilfælde, hvor der er fremsat krav om ekspropriation, for fremtiden i mange tilfælde, nemlig hvor der kommer beskatning, vil være udelukket. Som nævnt er den skattefri ramme således, at der for det første ikke vil være tale om særlig mange tilfælde af denne art, og for det andet har finansministeren — og det synes jeg er afgørende — peget på den meget praktiske løsning, at forlig kan konfirmeres ved en ekspropriationskendelse, og så vil det falde ind under de nye regler.

Gartnerne har peget på de tilfælde, hvor der, uden at der forelå en ekspropriations-situation eller anden erstatningssituation, var kommet en uforudset byudvikling med høje grundskatter, som gjorde det faktisk nødvendigt for dem at sælge. Især for et gartneri med forholdsvis lille grundareal og stor investering i drivhuse og andre driftsbygninger kunne sådanne situationer være en ulykke og i hvert fald en hindring for genetablering på grund af den særlige indkomstskat, og gartnerne fandt derfor reglen urimelig for deres vedkommende.

Helt bortset fra den af finansministeren med rette fremhævede vanskelighed ved at give særregler for et erhverv som gartnerne og de specielle afgrænsningsvanskeligheder fra f. eks. landbrug, så forekommer det mig, at gartnerne, der måske i andre relationer skattemæssigt er stedbørn — f. eks. i relation til afskrivningsloven — ikke her er urimeligt stillet ved disse regler. For det første har de muligheden for at få hævet vurderingssummen fra 13. almindelige vurdering; det er der jo almindelig praksis for, når det kan påvises, at vurderingen har været for lav. Hvis vurderingen ikke har været for lav, så betyder det på den anden side, at de pågældende har haft en helt ekstraordinær prisstigning og hurtig prisstigning på deres jord, og så bør de naturligvis også betale skatten. Endvidere har gartnerne, når de sælger f. eks. til boligbebyggelse, den mulighed, at de kan nedrive deres drivhuse og andre driftsbygninger inden salget og derved få et nedrivningstab, der fragår i den almindelige indkomst, og

som enten kan føres frem i to år eller fragår i særlig indkomst. Har gartneren foretaget stærke nedskrivninger, f. eks. ekstraafskrivninger, forsvinder i øvrigt spørgsmålet om tilbageføringen med 30 pct.s beskatning af den del af nedskrivningerne, som kan rummes inden for en avance; det forsvinder jo også helt ved nedrivning.

Alt i alt finder jeg altså ikke, at det er påvist, at gartnerne lider nogen skade gennem disse særlige skatteregler. Jeg tror, det vil være meget vanskeligt at fremvise eksempler, der er urimelige. Med disse bemærkninger skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale finansministerens lovforslag og anbefale, at man stemmer imod mindretallets ændringsforslag.

Uhrskov: Loven om særlig indkomstskat tager sigte på at inddrage erhvervelser uden for det traditionelle indkomstbegreb under beskatning. Det er vel efterhånden almindelig anerkendt, at det vil være urimeligt ikke at beskatte erhvervelser, der kun adskiller sig fra almindelig skattepligtig indkomst ved at være indvundet over flere år. Der er mange grunde, der taler imod, at samfunds-skabte eller konjunkturskabte fortjenester, der bliver hjemtaget i forbindelse med salg, bør gå fri for beskatning, på samme tid hvor den almindelige arbejdsskabte fortjeneste bliver underkastet den måske mere byrdefulde indkomstbeskatning. Det er baggrunden for, at man har en særlig indkomstskat.

Loven om særlig indkomstskat vedrører naturligvis mange forskellige indkomstarter, men der knytter sig en speciel interesse til den art af indkomst, der hidrører fra kapitalvinding på fast ejendom. Den særlige indkomstskat indbragte i alt i årene fra 1960 til 1965 imellem 300 og 400 mill. kr., og formentlig kun omkring de 100 mill. kr. — jeg har ikke det nøjagtige tal — hidrørte fra særlig indkomstskat af fortjenester ved salg af fast ejendom.

Det er ikke irrelevant i den forbindelse at konstatere, at handelsværdien af privatejet fast ejendom herhjemme i det samme tidsrum steg fra 70,6 milliarder kr. til 129,4 milliarder kr. eller med knap 60 milliarder kr., og selv om det tal bliver korrigeret for nyinvesteringer og slid, ja, så bliver der tilbage en nominel kapitalgevinst på over 45 milliarder kr. i en periode, hvor særlig ind-